

Indií na třech kolech

text Natalie A. Rolliko | foto archiv cestovatelů

Pavel, Aleš a Zdeněk se kamarádi už několik let. Před pár týdny se vydali za dalším dobrodružstvím, které původně vůbec neplánovali. Nechali se vtáhnout do trojkolového světa rikš, absolvovali s nimi desetidenní cestu po severozápadní části Indie. Cesta byla zastřešena projektem Rickshaw Run, jehož cílem je podporovat rozvoj Indie...

■ Naše rikša s českým lvem, od kterého byl odvozen i název posádky „Czech Lion's Team“.

■ Místní obyvatelé jsou milí a udělají všechno proto, aby vám vyšli vstříc. Vlevo Pavel, vzadu Zdeněk, vpravo Aleš

■ Všechno, co máte s sebou, vozíte v rikše.

Projet tři tisíce kilometrů na rikše z jednoho konce Indie na druhý je dost bláznivý nápad. Koho z vás to napadlo?

Aleš: Původně jsme plánovali úplně jinou cestu...

Zdeněk: Do Nepálu. Chtěli jsme na motorkách projet nejvýše položenou silnici světa, jet kolem K2 a dostat se k základnímu táboru pod Mount Everestem. Myslím, že se tato trasa jmenuje Cesta vítězství. V průběhu příprav jsme se potkali s mým bratránkem, který žije v Indii. Říkal, že cesta, kterou jsme si vybrali, je fajn, ale že to je málo adrenalinu. Pak z něj vylezlo, že plánuje jezdit na rikšách po Indii. Zaujalo nás to. Řekli jsme si, že nám to přinese víc zábavy.

Takže to bylo spontánní rozhodnutí...

Aleš: Když jsme se podívali na stránky promotéra, který Rickshaw Run organizuje, chví-

ku jsme valili oči, co všechno se tam děje a co všechno tam můžete zažít. Bylo jasné, že motorky odsuneme...

Co všechno na takovou cestu potřebujete?

Aleš: Hlavně odvahu a očkování. V podstatě nic víc. Jedete tam jenom s batůžkem.

A rikša?

Aleš: Tu vám zajistí provozovatel. Předem mu pošlete grafický návrh, jak by měla rikša vypadat, a on ji podle toho pomaluje. Měli jsme ji v českých barvách se lvem.

Zdeněk: Pak přijedete, převzmete ji a nainstalujete nejn nutnější doplňky – klakson, rádio... Provozovatel vám jenom řekne, že máte jet ze severu na západ, a od toho okamžiku je jen na vás, jak si cestu naplánujete.

Říkali jste, že šlo o soutěž. Kolik týmů se jí zúčastnilo?

Aleš: Sedmdesát devět, z celého světa.

Zdeněk: Byli jsme jediní z Čech. Ani z východní Evropy tam nikdo nebyl.

Aleš: Ale potkali jsme jednoho Čecha a Slovaka. Startovali pod australskou vlajkou.

A Xantypa byla s vámi!

Zdeněk: Nápad vzít s sebou Xantypu se zrodil v Pavlově hlavě – ten je teď na očkování kvůli další cestě... Pamatuji si, jak jsme ji sháněli na letišti, abychom měli alespoň jedno číslo.

Aleš: Fotky s Xantypou vznikaly na různých místech. Když jsme někde přijeli, požádali jsme místní, aby si ji prohlédli, prolistovali... Je neuvěřitelné, na jaká místa a do jakých rukou se dostala. Ani nevíme, kde nakonec skončila. Myslím, že jsme ji někomu darovali.

Jak dlouho cesta trvala?

Aleš: Deset dní. Ujeli jsme tři tisíce kilometrů. Vyrazili jsme ze Shillongu, což je na severu Indie, a skončili nedaleko od pakistánských hranic v Jodhpuru.

Zdeněk: V soutěži jsme skončili druzí.

To je velký úspěch!

Zdeněk: Nešlo o klasický závod. Peníze, které do něj investujete, jdou na podporu Indie. Na děti nebo do nemocnic.

Trasa, kterou jste absolvovali, musela být náročná...

Zdeněk: Vyráželi jsme brzo ráno, kolem páté. Před odjezdem jsme si nechali připravit potravinové balíčky, které nám většinou vydržely celý den...

Aleš: Na cestách, kudy jsme jeli, nemáte možnost vybírat si restaurace nebo hotely. Větši-

■ V Indii má přednost ten, kdo je větší a používá silnější klakson.

■ Za to, co všechno rikša vydržela, si zasloužila naše uznání.

nou jsme zastavili v zájezdním hostinci, tedy na místě s otevřeným ohništěm, dvěma kotlíky a pecí na placky. Další možnosti jsou tržiště. Když ale vidíte tu špínu a cítíte ten smrad, přemýšlíte nad tím, zda si něco opravdu dáte. A když někde zastavíte, okamžitě se kolem vás shluknou lidi; když jim ale naznačíte, že chcete mít odstup, respektují vás...

Zdeněk: Měli jsme v plánu ujet denně tři sta kilometrů. V Indii se brzy stmívá. Kolem šesté je úplná tma, takže už ve čtyři začnete shánět nocleh. Spát jsme chodili mezi osmou a devátou večer.

Nevěděli jste, kde přespíte?

Aleš: Měli jsme jasno v trase i místech, která jsme chtěli navštívit, ale co budeme jíst a kde přenocujeme, jsme nikdy předem nevěděli. Narazili jsme hned napoprvé. Zjistili jsme, že ne každý hotel, který byl uveden na mapě, skutečně existuje a jen pár z těch, které jsme našli, se dalo označit za hotel.

Zdeněk: První noc jsme strávili v domě, kde nás napřed ani nechtěli ubytovat. Přes

noc je Indie pro cestování nebezpečná, zvláště pro tak malé vozidlo, jakým je rikša. Věděli jsme, že v tom domě musíme zůstat, ale v pět ráno jsme byli rádi, že můžeme vypadnout.

Indie je plná extrémů...

Aleš: Ty zažíváte na každém kroku. Adrenalin začal hned, jak jsme odstartovali. Tomu stroji jsme moc nevěřili, ale po čase si rikša získala naši důvěru, protože to, co vydržela, bylo neuvěřitelné.

Zdeněk: Rikša má tři kola, a hned první den jsme byli jen na dvou. Měli jsme problém na silnici, bez jakéhokoli upozornění do nás vjela jiná rikša...

Aleš: Rikša vám změní životní hodnoty. Na indických silnicích se nehraje podle žádných pravidel. Vyhrává rychlejší a ten, kdo má hlasitější klakson. Takže vedly nákladáky, autobusy a pak my, protože jsme měli klakson z nákladáku.

Zdeněk: Všechno je improvizace.

Jak jste vyřešili problémy s rikšou?

Aleš: Místní rikšám rozumí, takže je můžete dát opravit prakticky kdekoli. Naštěstí jsme měli jenom jednu velkou opravu, porouchanou spojku, což nás trochu zdrželo. A to zdržení jsme chtěli pochopitelně dohnat, takže jsme za jeden den ujeli až šest set třicet jedna kilometrů. Na trati jsme strávili šestnáct hodin, což byl rekord.

Jak jste to všechno zvládli po psychické stránce? Celých těch deset dnů jste byli neustále spolu... Nevznikaly konflikty nebo ponorková nemoc?

Aleš: Tím, že jsme nebyli pod časovým tlakem, nic nás nestresovalo. Věkově jsme mezi sebou po deseti letech. Já jsem nejmladší, a většinou vždy rozhodne rada starších. Viděli jsme všechno, co jsme potřebovali vidět, a kdyby se nás někdo zeptal, zda bychom se do Indie vrátili, řekneme „Ano“.

Vydáte se na tu odloženou cestu do Nepálu?

Zdeněk: Asi jo.

Tak nezapomeňte vzít s sebou zase Xantypu!

Více informací na: www.theadventurists.com. ■

■ Indičtí „čtenáři“ Xantypy